

Štev. 9.

V Ljubljani, 1. kimavca 1908.

Leto IX.

Dekle in ogledalo.

Dekle:

Ogledalo moje,
mene danes glej
in na tihem misli
svoje mi povej!
Je li v naši fari
ena še samo,
ki bi se v lepoti
merila lahkó
z mano, ki sem lepa
kakor v jutru dan,
ko s poljubom solnce
mu prežene san?

Ogledalo:

Ličece je tvoje
kakor v jutru dan,
ko s poljubom solnce
mu prežene san.
In oči so tvoje
žametek teman.

Crešnja dozorela
so ti usteca,
zobki pa kot biser,
skrit na dnu morja.
Dan na večer vtone,
pride noč temná;
polna je oblakov,
polna je solzá.
Žametek orošen
ni nič več krasan,
črešnja dozorela —
sadek je obran.
Morje valovito
školjke lomi, tre;
biseri prekrasni
v brezdno se vtope! —

* * *

Dekle zdaj obrazek
skrilo je v roké,
mislilo je misli,
plakalo solzé.

Janko Polák.

